Annus III. - Vol. III. Die 31 Martii 1911. Num. 4.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Epistola ad Archiepiscopos et Episcopos Orientales, pag. 117; Litterae Apostolicae, pag. 122; Epistolae, pag. 128. — II. *S. C. Consistorialis:* De Decreto « Maxima cura », pag. 133; De Motu Proprio « Sacrorum Antistitum », pag. 134; Provisio Ecclesiarum, pag. 134. — III. *S. C. Rituum:* Ordinis Fratrum Minorum. Circa occurrentiam et concurrentiam festorum, pag. 135; Atrebaten. Circa quaedam in recitatione divini Officii, pag. 136. — IV. *S. C. de Propaganda Fide:* Nominationes Episcoporum et Praefecturae Apostolicae, pag. 139. — V. *S. R. Rota:* Fesulana, Iurium, pag. 140; Marsorum, Iurium, pag. 146. — VI. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 151.

Diarium Romanae Curiae: Congregazione Ordinaria, nomine, onorificenze, necrologio, pag. 155-156.

ROMAE
TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS
MDCCCCXI.

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis* fere *in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

ACTA PII PP. X

Epistola.

PAG.

Ex quo. - Qua vulgatum scriptum quoddam reprobatur circa quaestionem de Ecclesiis ad catholicam unitatem revocandis. - *26 decembris 1910* 117

Litterae Apostolicae.

I. *Traditum.* - Templum S. M. Virginis vulgo « del Pilastrello » prope Lendinaram Adriensis dioeceseos ad dignitatem Basilicae Minoris evehitur. - *15 februarii 1911.* 122

II. *Dilectus filius.* - Erectio in Archiconfraternitatem cum facultate aggregandi in ditione Mexicana. - *die 20 februarii 1911* 123

III. *Quum nostrum.* - Partialis indulgentia perpetua pro Sociis Archisodalitatis ab Infante Iesu ubique terrarum. - *die 25 febr. 1911.* 124

IV. *Quae Catholico.* - Erectio novi Vicariatus Apostolici Carolinensis et Marianensis. - *1 martii 1911.* 125

V. *Ex hac.* - Erectio novi Vicariatus Apostolici insulae Guam. - *1 martii 1911* 127

VI. *Refert ad Nos.* - Conceduntur indulgentiae perpetuae pro Sodalitio Iuventutis Antonianae, ubique terrarum. - *10 martii 1911* . . 128

Epistolae.

I. *Perceptam.* - Dilecto filio M. Demimuid Protonotario Apostolico Moderatori supremo Parisien. coetus Principis a Sacra Infantia. - *16 ianuarii 1911* 129

II. *Mirificam.* - Dilecto filio F. Calon Praesidi Consociationis S. Vincentii a Paulo. - *16 ianuarii 1911* 130

III. *Benedicti Patris.* - Dilecto filio religioso viro Mauro Serafini Abbati generali Congregationis Cassinensis Ordinis S. Benedicti prioris observantiae. - *6 februarii 1911* 131

IV. *Quo tempore.* - Venerabilibus fratribus Carolo Archiepiscopo Firmano aliisque Picenae regionis Episcopis. - *20 februarii 1911* . . . 132

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. De Decreto « Maxima Cura ». - *28 februarii 1911* 133

II. De Motu Proprio « Sacrorum Antistitum ». - *1 martii 1911* 134

III. Provisio Ecclesiarum . . . . . »

Annus III. - Vol. III. Die 31 Martii 1911. Num. 4.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

EPISTOLA QUA VULGATUM SCRIPTUM QUODDAM REPROBATUR CIRCA QUAESTIONEM DE ECCLESIIS AD CATHOLICAM UNITATEM REVOCANDIS.

VENERABILIBUS FRATRIBUS ARCHIEPISCOPIS DELEGATIS APOSTOLICIS BYZANTII, IN GRAECIA, IN AEGYPTO, IN MESOPOTAMIA, IN PERSIA, IN SYRIA ET IN INDIIS ORIENTALIBUS CONSIDENTIBUS.

PIUS PP. X

VENERABILES FRATRES, SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Ex quo, nono labente saeculo, Orientis gentes ab unitate Ecclesiae catholicae coeperunt avelli, vix dici potest quantum a viris sanctis adlaboratum sit, ut dissidentes fratres ad eius gremium revocarentur. Prae ceteris vero Summi Pontifices, Decessores Nostri, pro eo quo fungebantur munere, fidem et unitatem ecclesiasticam tuendi, nil intentatum reliquerunt, ut qua paternis adhortationibus, qua publicis legationibus, qua solemnibus conciliis, funestissimum dissidium tolleretur, quod Occidenti quidem in moerorem cessit, Orienti vero grave intulit damnum. Huius sollicitudinis testes sunt, ut paucos tantum recenseamus, Gregorius IX, Innocentius IV, Clemens IV, Gregorius X, Eugenius IV, Gregorius XIII, et Benedictus XIV [1]. Sed neminem latet, quanto animi sui studio nuperrimo tempore Decessor Noster felicis recordationis Leo XIII,

[1] Const. « *Nuper ad nos* », 16 Mart. 1743, aliam fidei professionem Orientalibus praescribit.

Orientis gentes invitaverit ut Ecclesiae Romanae iterum consociarentur. « *Nos quidem certe* (inquit) [1], *pervetusta Orientis gloria, et in omne genus hominum fama meritorum ipsa recordatione delectat. Ibi enim salutis humani generis incunabula, et christianae sapientiae primordia; illinc omnium beneficiorum, quae una cum sacro Evangelio accepimus, velut abundantissimus amnis in Occidentem influxit... Atque haec Nobiscum in animo considerantes, nihil tam cupimus atque optamus, quam dare operam, ut Oriente toto maiorum virtus et magnitudo reviviscat. Eoque magis, quod illic humanorum eventuum is volvitur cursus, ut indicia identidem appareant, quae spem portendant, Orientis populos, ab Ecclesiae Romanae sinu tam diuturno tempore dissociatos, cum eadem aliquando in gratiam, aspirante Deo, redituros* ».

Nec, minori sane desiderio Nos ipsi, Ven. Fratres, quod probe nostis, tenemur, ut cito dies illucescat, tot anxiis sanctorum virorum votis exoptatus, quo penitus a fundamentis subvertatur murus ille, qui duos iamdiu dividit populos, atque his uno fidei et caritatis amplexu permixtis, pax invocata tandem aliquando refloreat, fiatque *unum ovile et unus pastor* [2].

Nobis tamen haec animo revolventibus, gravis moeroris occasionem nuperrime praebuit scriptum aliquod, in recens condito diario « *Roma e l'Oriente* » evulgatum, cui titulus « *Pensées sur la question de l'union des Églises* ». Enimvero tot iisque tam gravibus erroribus, non modo theologicis, verum etiam historicis, scriptum illud scatet, ut vix possit maior cumulus paucioribus paginis contineri.

Nimirum, ibi non minus temere quam falso huic opinioni fit aditus, dogma de processione Spiritus Sancti a Filio haudquaquam ex ipsis Evangelii verbis profluere, aut antiquorum Patrum fide comprobari; - pariter imprudentissime in dubium

[1] Allocutio « *Si fuit in re* », 13 Dec. 1880, ad S. R. E. Card., in Aed. Vat.; *Act.*, vol. II, p. 179; Cf. etiam Ep. Ap. « *Praeclara Gratulationis* », 20 Iun. 1894; *Act.*, vol. XIV, p. 195.

[2] IOAN. X, 16.

revocatur, utrum sacra de Purgatorio ac de Immaculata Beatae Mariae Virginis Conceptione dogmata a sanctis viris priorum saeculorum agnita fuerint; - cum vero de Ecclesiae constitutione incidit sermo, primo renovatur error a Decessore Nostro Innocentio X [1] iamdiu damnatus, quo suadetur S. Paulum haberi tamquam fratrem omnino parem S. Petro; - deinde non minori falsitate iniicitur persuasio, Ecclesiam catholicam non fuisse primis saeculis principatum unius, hoc est *monarchiam;* aut primatum Ecclesiae Romanae nullis validis argumentis inniti. - Sed nec ibidem intacta relinquitur catholica doctrina de Sanctissimo Eucharistiae Sacramento, cum praefracte docetur, sententiam suscipi posse, quae tenet, apud Graecos verba consecratoria effectum non sortiri, nisi iam prolata oratione illa quam *epiclesim* vocant, cum tamen compertum sit Ecclesiae minime competere ius circa ipsam sacramentorum substantiam quidpiam innovandi; - cui haud minus absonum est, validam habendam esse Confirmationem a quovis presbytero collatam [2].

Vel ex hoc errorum summario, quibus refertum est illud scriptum, facile intelligitis, Venerabiles Fratres, gravissimum offendiculum omnibus ipsum perlegentibus allatum fuisse, et Nos ipsos magnopere obstupuisse, catholicam doctrinam, non obtectis verbis adeo procaciter perverti, pluraque ad historiam spectantia, de causis orientalis schismatis, a vero audacter nimis detorqueri. Ac primum quidem falso in crimen vocantur sanctissimi Pontifices Nicolaus I et Leo IX, quasi magna dissensionis pars illius debeatur superbiae et ambitioni, huius vero acribus obiurgationibus; perinde ac si prioris vigor apostolicus in sacrosanctis iuribus tuendis superbiae sit tribuendus; alterius autem sedulitas in coërcendis improbis vocari velit crudelitas. Historiae quoque iura conculcantur cum sacrae illae expeditiones, quas cruciatas vocant, tamquam latrocinia tradu-

[1] Decr. Congr. gen. S. R. et U. Inquis., 24 Ian. 1647.

[2] Cf. Bened. XIV, Constitut. « *Etsi pastoralis* », pro Italo-graecis, 26 Maii 1742, ubi dicit irritam nunc fore confirmationem a simplici presbytero latino ex sola episcopi delegatione collatam.

cuntur; aut cum, quod etiam gravius est, Romani Pontifices incusantur, quasi studium, quo conati sunt Orientis gentes ad coniunctionem cum Ecclesia Romana vocare, dominandi cupiditati sit adscribendum, non apostolicae sollicitudini pascendi Christi gregis.

Nec stuporem addidit levem quod in eodem scripto adseritur, Graecos Florentiae a Latinis coactos fuisse ut unitati subscriberent, aut eosdem argumentis falsis inductos, ut dogma de processione Spiritus Sancti etiam a Filio susciperent. Quin etiam eo usque proceditur, ut historiae iuribus conculcatis, in dubium revocetur, utrum Generalia Concilia, quae post Graecorum discessionem celebrata sunt, hoc est ab octavo ad Vaticanum, tamquam oecumenica vere sint habenda; unde hibridae cuiusdam unitatis ratio proponitur, id solum ab utraque ecclesia deinceps agnoscendum tamquam legitimum, quod commune patrimonium fuerit ante discessionem, ceteris, tamquam supervacaneis et forte spuriis additamentis, alto silentio pressis.

Haec vobis, Venerabiles Fratres, significanda duximus, non solum ut sciatis memoratas propositiones atque sententias falsas, temerarias, a fide catholica alienas a Nobis reprobari, sed etiam ut quantum in vobis est, a populis vigilantiae vestrae commissis tam diram luem propulsare conemini, omnes adhortando, ut in accepta doctrina permaneant, neve alteri unquam consentiant, licet... *angelus de caelo evangelizet* [1]. Simul tamen enixe oramus, ut eos persuasos faciatis, nihil Nobis antiquius esse, quam ut omnes bonae voluntatis homines vires indefesse exerant, quo concupita unitas citius obtineatur, ut in una fidei catholicae professione, sub uno pastore summo adunentur, quas discordia dispersas retinet oves. Quod facilius quidem continget, si ad Spiritum Sanctum Paraclitum, qui « *non est dissensionis Deus, sed pacis* » [2], fervidae ingeminentur preces; inde enim fiet ut Christi votum impleatur, quod ante subeundos

[1] *Gal.*, I, 8.
[2] I *Cor.*, XIV, 33.

extremos cruciatus cum gemitibus expressit [1]: « *Ut omnes unum sint, sicut tu, Pater, in me, et ego in te; ut et ipsi in nobis unum sint* ».

Denique hoc omnes in animum inducant suum, incassum omnino in hoc opere adlaborari, nisi imprimis recta et integra fides catholica retineatur, qualis in Sacra Scriptura, Patrum traditione, Ecclesiae consensu, Conciliis Generalibus, ac Summorum Pontificum decretis est tradita et consecrata. Pergant igitur quotquot contendunt causam tueri unitatis: pergant fidei galea induti, anchoram spei tenentes, caritatis igne succensi, sedulam in hoc divinissimo negotio navare operam; et pacis auctor atque amator Deus, cuius in potestate posita sunt tempora et momenta [2], diem accelerabit, quo Orientis gentes ad catholicam unitatem exsultantes sint redituraе, atque huic Apostolicae Sedi coniunctae, depulsis erroribus, salutis aeternae portum ingressurae.

Has Nostras litteras, Venerabiles Fratres, in linguam vernaculam regionis unicuique vestrum concreditae diligenter translatas evulgare curabitis. Dum porro vos certiores facere gaudemus, dilectum Auctorem scripti inconsiderate, sed bona fide ab ipso elucubrati, sincere et ex corde coram Nobis adhaesisse doctrinis in hac epistola expositis, et cuncta quae Sancta Sedes Apostolica docet, reiicit et condemnat, et ipsum, Deo adiuvante, usque ad ultimum vitae finem docere, reiicere et condemnare esse paratum, divinorum auspicem munerum, Nostraeque benevolentiae testem Apostolicam Benedictionem Vobis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVI mensis Decembris, anno MCMX, Pontificatus Nostri octavo.

PIVS PP. X.

[1] IOAN., XVII, 21.
[2] *Act.*, I, 7.

LITTERAE APOSTOLICAE

I.

TEMPLUM B. M. VIRGINIS VULGO " DEL PILASTRELLO „ PROPE LENDINARAM ADRIENSIS DIOECESEOS AD DIGNITATEM BASILICAE MINORIS EVEHITUR.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Traditum a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostris, morem servantes, templa Dei, quae magno avitae pietatis studio circumfusa, singulari Christifidelium frequentia celebrantur; praeclaris titulis ac privilegiis ad bonum hominum spirituale et Coelitum honorem, quantum in Nobis est, augenda, exornare consuevimus. Haec inter merito recensendum est quod saeculo sexto decimo prope Lendinaram Urbem intra fines Adriensis Dioeceseos aedificatum et monachis Congregationis Olivetanae concreditum extat, Beatae Mariae Virgini Sacrum sub titulo de Pila parva, seu, ut vulgo dicitur, « del Pilastrello »; quae quidem appellatio ex eo est repetenda, quod simulacrum Virginis Iesum Infantem ulnis gestantis, parvae stelae fixe impositum in altari Principe ibi colitur. Cum vero Lendinarae cives ac regiones a pestilentiis, terraemotibus, aquarum eluvionibus, Deipara exorata non semel integros incolumesque servaverit et votis piorum secreto editis fere numquam non affuerit, hinc factum est, ut tum sacra aedes amplificaretur artisque operibus dives evaderet, tum simulacrum ipsum ab Antistitibus Adriensibus bis antea redimitum, anno demum millesimo nongentesimo sexto, ex Capituli Vaticani decreto, coronis aureis decoraretur. Cura autem et studio Monachorum Olivetanae familiae, qui tempore Gallicae perturbationis e sancto illo loco expulsi, iterum in praesenti sacra munia ibidem naviter explent, ita pietas exarsit ut non modo Adriensis, sed etiam finitimarum regionum populi, peregrinantium more, Antistitibus ducibus, saepe Sacrarium ipsum visere consueverint. Iamvero cum Monachi eidem O. S. B. e Congregatione Olivetana una cum Lendinarae civitatis Municipibus enixe Nos rogaverint, ut templum B. M. V. de Pila parva Basilicam Minorem renuntiare dignaremur, Nos, praeter enarrata, hoc insuper reputantes, quod Aedes eadem, pretiosa supellectile referta ac Coelitum ditata reliquiis, de Summorum Pontificum privilegio Archibasilicae Patriarchali Lateranensi ac Basilicae Patriarchali Sanctae Mariae Maioris iam meruit aggregari, votis obsequuti tam dilectorum filiorum Nostrorum Patriarchae Venetiarum et Archiepiscopi Ferrariensis, quam Episcopi Adriensis et complurium

aliorum Antistitum, supplicantium optatis propensa voluntate satisfacere decrevimus. Quare Auctoritate Nostra Apostolica, harum Litterarum vi, antiquum insigneque templum Lendinarense, titulo B. M. Virginis vulgo « del Pilastrello » ad Basilicae Minoris dignitatem evehimus, illique privilegia omnia tribuimus, quae Minoribus Almae huius Urbis Nostrae Basilicis competunt. Decernentes praesentes Nostras Litteras, firmas, validas, efficaces semper existere et fore, suosque plenarios effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus Apostolicis ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuslibet.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XV Februarii MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

II.

ERECTIO IN ARCHICONFRATERNITATEM CUM FACULTATE AGGREGANDI IN DITIONE MEXICANA.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Dilectus filius Moderator Provincialis Missionariorum, qui Filii Immaculati Cordis Beatissimae Virginis Mariae nuncupantur, exposuit Nobis, anno MDCCCXCIII, Mexicopoli, in Ecclesia Iesu et Mariae dicata canonice erectam fuisse Confraternitatem e Divina Providentia appellatam et regimini eorumdem Religiosorum commissam: brevi autem similes confraternitates in compluribus oppidis per universam rempublicam Mexicanam cum magna fidelium utilitate et animarum salute constitutas rite esse et continenter in dies constitui. Quo permotus incremento humiles Nobis preces adhibet, ut ipsam Confraternitatem Archisodalitatis titulo ac privilegiis de Nostra benignitate cohonestare dignemur. Nos igitur, quibus nihil antiquius est, quam ut pietas christiani populi quam maxime foveatur, huiusmodi optata explenda animo libenti censuimus. Itaque, quum a Venerabili Fratre Archiepiscopo Mexicano certiores facti simus eam confraternitatem finem suum magno cum studio ita persequi ut spirituale bonum non modo ad sodales, sed etiam ad populum, qui diebus praesertim solemnioribus

illuc frequens convenit, copiose redundet, atque insuper Ordinario debitum obsequium nunquam non tribuere paratam esse, et ceteris cum sodalitatibus inibi existentibus concordia et pace simul in gloriam Dei tendere, haec reputantes, Apostolica Nostra Auctoritate, praesentium vi, perpetuumque in modum, Sodalitatem sub titulo Divinae Providentiae, in Ecclesia Iesu et Mariae dicata, Mexicopoli, canonice institutam et Filiis Immaculati Cordis Beatissimae Virginis Mariae regendam traditam, in Archiconfraternitatem erigimus, evehimus, constituimus ac consuetis honoribus et privilegiis ornamus. Archisodalitatis autem huius, sic per Nos erectae, Moderatoribus atque officialibus praesentibus et futuris, similiter Auctoritate Nostra per praesentes concedimus, ut ipsi alias sodalitatis eiusdem nominis atque instituti, intra fines ditionis Mexicanae canonice existentes, servatis forma Constitutionis Clementis PP. VIII Praedecessoris Nostri fel. rec., aliisque Apostolicis Ordinationibus desuper editis, sibi aggregare, illisque omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes eidem Archisodalitati a Sede Apostolica concessas, quae aliis sint communicabiles, communicare licite possint ac valeant. Decernentes, praesentes Nostras Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios vel delegatos iudicari et definiri debere atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, etiam speciali et individua mentione ac derogatione dignis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die xx Februarii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

III.

PARTIALIS INDULGENTIA PERPETUA PRO SOCIIS ARCHISODALITATIS AB INFANTE IESU UBIQUE TERRARUM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Quum Nostrum subit animum grata ac iucunda Infantis Iesu memoria, talis haec recordatio ineuntis aetatis laetitiam renovat, germanamque fidem in Augustum Dominicae Incar-

nationis Mysterium excitat ac fovet. Quare devotionem erga Puerum Iesu magis ac magis in dies in Christiano populo provehere, salutare ac frugiferum consilium Nobis videtur, ideoque Archisodalitatem a Divo Infante Bethlemi canonice institutam, quae sibi eundem finem proponit amplificandi inter fideles erga Divinum Infantem pietatem, iam per similes Litteras Nostras peculiaribus privilegiis donavimus atque auximus. Nunc autem cum eiusdem Moderator Nos enixis precibus adierit, ut sodalibus piam in honorem Divini Pueri iaculatoriam precem recitantibus, de thesauro Ecclesiae partialem indulgentiam largiri, de Apostolica benignitate, dignemur, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimamus. Quamobrem de Omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli App. Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus ex utroque sexu, in Archisodalitatem ab Infante Iesu Bethlemi institutam, sive in praesens adlectis, sive in posterum perpetuo, rite, in universo terrarum orbe adlegendis, qui corde saltem contriti, quovis idiomate, dummodo versio fidelis sit, hanc iaculatoriam precem devote recitent, quae latine audit « *Dulcissime Puer Iesu miserere nobis* » quoties id agant, toties de numero poenalium dierum, in forma Ecclesiae consueta, trecentos expungimus. Insuper largimur fidelibus iisdem si malint liceat, hac partiali indulgentia vita functorum labes poenasque expiare. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXV Februarii MCMXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL.
a Secretis Status.

L. ✠ S.

IV.

ERECTIO NOVI VICARIATUS APOSTOLICI CAROLINENSIS ET MARIANENSIS.

PIUS PP. X.

Ad futuram rei memoriam. — Quae Catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, et quae rei sacrae procurationi melius gerendae faciant, ea ut sollerti diligentique studio praestemus, Nos admonet Supremi Apostolatus munus, quo nullis qui-

dem meritis Nostris in sublimi Principis Apostolorum Cathedra divinitus collocati fungimur. Ex hac enim Cathedra tamquam e procerissima specula in omnes Christiani orbis partes, vel longo terrarum marisque spatio dissitas, oculos mentis Nostrae convertimus, et fidei incremento continenter advigilamus. Iamvero cum nuper a Marianarum Insularum Apostolica Praefectura Guam insula, Apostolica fuerit auctoritae seiuncta atque in Apostolicum Vicariatum erecta, Nobis peropportunum consilium visum est reliquas insulas supradictae Praefecturae Apostolicae Insularum Marianarum, adiungere territorio Praefecturae Apostolicae Carolinarum Insularum, atque utraque Praefectura suppressa, novum ex iis Vicariatum Apostolicum effingere. Rem itaque agentes cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, post deliberationem quam idcirco maxime diligentem habuimus, motu proprio atque ex certa scientia et maturo consilio Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, dempta a Praefectura Apostolica Insularum Marianarum Guam insula, iam in peculiarem Apostolicum Vicariatum per Nos, ut supra diximus, erecta, reliquas Insulas ad eandem Praefecturam spectantes adiungimus territorio Praefecturae Insularum Carolinarum. Utramque autem Praefecturam eadem Nostra Auctoritate supprimimus, atque ex earum territorio novum erigimus Apostolicum Vicariatum. Novo huic Vicariatui Marianensi et Carolinensi nomen facimus, illumque Minorum Capulatorum Patrum curis committimus. Decernentes praesentes litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectat, sive spectare poterit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis iudicari ac definiri debere, atque irritum esse et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis speciali licet atque individua mentione ac derogatione dignis, contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die I Martii MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. Card. Merry del Val,
a Secretis Status.

L. ✠ S.

V.

ERECTIO NOVI VICARIATUS APOSTOLICI INSULAE GUAM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Ex hac, quam divinitus obtinemus, Beati Petri Principis Apostolorum Cathedra, tamquam e sublimi specula, in omnes, longo licet terrarum marique spatio disiunctas, Catholici Orbis partes oculos Mentis Nostrae conicimus, et quae ad res sacras satius procurandas conducere posse, quaeque Christianae plebi maiori emolumento et commodo futura esse cernimus, ea, suprema Auctoritate Nostra usi, parare maturamus. Iam vero, quoniam insula Guam, quae una ex Marianis seu Latronum insulis est, sub Americani Gubernii dicione reperitur, quum reliquae Marianae ipsae Germanico subsint Imperio, Nobis visum est, ad medendum difficultatibus quae ex diversitate politici regiminis inter Guamensem populum et reliquarum insularum habitatores vel ortae iam sunt, vel in posterum oriri possunt, eandem Insulam Guam a Praefectura Apostolica Insularum Marianarum seiungere et in Missionem separatam erigere. Postquam, igitur, hac de re cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Propagandae Fidei praepositis consilia contulimus, motu proprio, certa scentia et matura deliberatione Nostra atque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi, Insulam Guam a Praefectura Apostolica Insularum Marianarum seiungimus, eamque erigimus in separatum Vicariatum Apostolicum Guamensem, quem curis Fratrum Minorum Capulatorum committimus: decernentes praesentes Nostras litteras firmas, validas et efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et in posterum spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari: sicque in praemissis per quoscumque Iudices ordinarios et delegatos iudicari ac definiri debere, atque irritum esse et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari: non obstantibus Constitutionibus Apostolicis, ceterisque omnibus in contrarium facientibus quibuslibet.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die I Martii MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

R. CARD. MERRY DEL VAL.
a Secretis Status.

L. ✠ S.

VI.

CONCEDUNTUR INDULGENTIAE PERPETUAE
PRO SODALITIO IUVENTUTIS ANTONIANAE, UBIQUE TERRARUM.

PIUS PP. X.

Ad perpetuam rei memoriam. — Refert ad Nos dilectus filius hodiernus Procurator Generalis Ordinis Fratrum Minorum, novissime nonnullis in nationibus, ac potissimum in Hispania, pium Antonianae iuventutis Sodalitium invaluisse in honorem divi Antonii Patavini institutum. Propositum quidem esse huic Sodalitio finem christianam utriusque sexus iuventutem sub eiusdem Sancti Thaumaturgi patrocinio ponere et congregare, ut vel ab ineunte aetate religionis officia implere, et christianam fidem aperte profiteri non renuat. Addit idem Procurator hoc sodalitium plures Sacrorum Antistites amplissimis verbis laudasse, spem prope certam foventes futurum esse, ut ex illo uberrima christiana res incrementa percipiat. Significat etiam Nobis ipse Procurator dilecto filio Dionysio Schuler, Ministro Generali Ordinis Minorum, opportunum visum fuisse consilium Antonianae iuventutis statuta in unum Codicem digerere, eiusque sodalitatis Internationale Centrum in Collegio Franciscali ad S. Antonii de Urbe constituere, ex quo alia nationalia ac secundaria centra regantur. Provisum ita fuisse Sodalitii eiusdem unitati, ita ut varii coetus mutuis inter se consiliis et auxiliis cohaereant et adiuventur; consultumque similiter fuisse incremento operis maxime frugiferi. Nunc autem cum ipse orator humili prece Nos adeat, ut ipsi pio sodalitio de thesauro Ecclesiae nonnullas spirituales gratias largiri dignemur: Nos quibus maxime cordi est, ut iuventus catholica in officiis et professione christianae fidei confirmetur, propositum eidem sodalitio finem summopere, quemadmodum superiore anno praestitimus, iterum laudantes, illudque cupientes, ut ad nomen suum ipsi sodalitio dandum magis ac magis fideles ex utroque sexu alliciantur, votis his annuendum propensa voluntate censemus. Quae cum ita sint, de omnipotentis Dei misericordia ac BB. Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus ex utroque sexu qui menstruis conventibus ubique terrarum ab adscriptis et adscribendis nunc et in posterum Societati Iuventutis Antonianae rite habendis, vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti intersint, eodemque die in quolibet publico templo pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione, ac S. Matris Ecclesiae exal-

tatione, pias ad Deum preces effundant, plenariam; iisdem autem fidelibus ubique terrarum pariter existentibus, nunc et in posterum, eo die quo ex una ad aliam transeant trium classium in quas eadem Societas Iuventutis Antonianae dividitur, dummodo eodem die similiter admissorum confessione expiati atque Angelorum Pane refecti publicum quodlibet templum, uti superius dictum est, orantes celebrent, etiam plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Largimur praeterea fidelibus iisdem, si malint, liceat plenariis his indulgentiis functorum vita labes poenasque expiare. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuo valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die x Martii MDCCCCXI, Pontificatus Nostri anno octavo.

L. ✠ S.

R. CARD. MERRY DEL VAL,
a Secretis Status.

EPISTOLAE

I.

DILECTO FILIO M. DEMIMUID PROTONOTARIO APOSTOLICO MODERATORI SUPREMO PARISIEN. COETUS PRINCIPIS A SACRA INFANTIA.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Perceptam his diebus ex natali Iesu laetitiam cumularunt redditae Nobis tuae litterae cum annalibus rerum a coetu vestro gestarum superiore anno felicissime. Intelleximus enim, industria et labore istius amplissimae consociationis, ad optimum exitum coepta omnia esse perducta. Pergite tueri ac prolatare a sacra Iesu Infantia profectum ac derivatum beneficium in eos maxime parvulos, quibus nec parentum os nascentibus arrisit, nec indigentibus proximorum pietas occurrit. Per vos illi comprobata sentiant Isaiae verba: « Ad ubera portabimini et super genua blandientur vobis ». Vestris educta curis infantia senectuti Nostrae solatio sit; puerilis innocentia, per vos impiis erepta commerciis, aegri-

tudinem levet, quam plerumque affert provectae aetatis malitia. Ad saluberrimum opus acriore in dies contentione prosequendum excitet cogitatio, agi Christi causam, cuius est nota sententia: « Qui susceperit « unum parvulum talem in nomine meo, me suscipit ». Promissae denique misericordibus beatitatis auspex apostolica sit benedictio, quam paternae Nostrae benevolentiae testem tibi, dilecte fili, universoque, cui praees, coetui peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XVI mensis Ianuarii anno MCMXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

II.

DILECTO FILIO F. CALON PRAESIDI CONSOCIATIONIS S. VINCENTII A PAULO.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Mirificam cepimus voluptatem ex tuis litteris cum adiecta memoria rerum, quae ab ista pia consociatione, multo sane cum fructu, in proximorum utilitatem peractae sunt anno MCMIX. Nec minora exspectari emolumenta poterant ab ea caritate, quae a Christo, tamquam a fonte derivatur in hominesque redundat. Hac, inquimus, caritate, quod nomen nec veterum ethnicorum sapientia didicit, nec recentiorum superbia, splendide mentita, retinuit, societas hominum praesens indiget maxime, tam multis iisque gravissimis afflicta vulneribus. His medendis oportet pii Samaritani dent operam, curamque una suscipiant et animorum et corporum. Quod utrumque beneficium quum plane intelligamus alacriter a vobis sapienterque conferri, carere vos nolumus iterato Nostrae laudis testimonio. Quod vero caritatem vestram ad Nos etiam patere voluistis, addita Petriana stipe, gratias agimus, ac benignissimo Deo vota fundimus ut suae in vobis gratiae dona multiplicet, quibus aucti possitis operam vestram efficere in dies magis vobis aliisque frugiferam. Horum auspicem bonorum ac paternae Nostrae benevolentiae testem apostolicam benedictionem tibi, dilecte Fili, egregiis tuis adiutoribus in Vincentiana consociatione moderanda et sodalibus universis peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XVI mensis Ianuarii anno MCMXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

III.

DILECTO FILIO RELIGIOSO VIRO MAURO SERAFINI ABBATI GENERALI CONGREGATIONIS CASSINENSIS ORDINIS S. BENEDICTI PRIORIS OBSERVANTIAE.

Dilecte Fili, Religiose Vir, salutem et apostolicam benedictionem. — Benedicti Patris alumnorum antiqua laus est maximis Ecclesiae ac reipublicae temporibus eximio utrique praesidio atque ornamento fuisse, nec minus in agris et colonis excolendis fudisse sudoris, quam ingenii adhibuerint in artium doctrinaeque patrimonio tutando. Fuerunt enim huic ordini vel ab initio propositae sacrae expeditiones, quum ipse Benedictus humanitatis et Fidei christianae beneficia intulerit Europae regnis, Hungaris, Anglis, Germanis, Belgis aliisque. Postea vero quam Liguris hominis mens et manus orbem a se repertum Crucis fulcro munivit, plures e Benedictina Familia ad extremas eas oras coloniae deductae sunt, quae fixis ibi sedibus constiterunt, regionesque illas in tantam humanitatis amplitudinem, quantam videmus, celeri cursu adduxerunt. Neque hanc Benedictini nominis gloriam dies imminuit, hodieque licet Cassinensis instituti vestri multiplicatis laetari laboribus atque intueri veteres novasque sedes a vobis occupatas, Oklaomensem Indicam regionem in Foederatis Americae civitatibus, et novam Nursiam in Australia, et huius barbaras plagas ad septentriones et occidentem solem, et Vicariatum apostolicum Kimberleyensem, et in monte Oliveto constitutum sacri ordinis alumnorum collegium Syriaci ritus, et commissam vobis nuperrime praefecturam septentrionalis regionis Transvalianae. Ac summopere quidem gratum Nobis est adeo patentem metiri oculis campum et mirari quousque per vestrum ministerium se porrigat sancta Ecclesiae fecunditas, quam ingens multitudo mortalium a fera agrestique vita ad humanum cultum civilemque deducatur, illatâque luce evangelii, ad vitam sempiternam ab interitu revocetur. Neque id levi negotio, sed per summam animi contentionem, nec raro per summa pericula. Iam quae a vobis pro salute fratrum gesta sunt hactenus, orbis terrae iudicio ac testimonio comprobata per diuturnitatem saeculorum quatuordecim, spem iniiciunt maximam, Cassinenses alumnos, haud minus alacrem quam antea operam sacris expeditionibus daturos, atque ubi res postulet, apostolorum legiones ex eorum claustris produturas, quasi actas Domini voce: « Affer filios meos de longinquo, et filias meas ab extremis terrae » (Isai. XLIII, 3). Quod nisi scribentibus Nobis ea potius mens esset ut navitatem vestram gratularemur, quam ut adminicula erectis admo-

veremus, instituti vestri antistites et sacrarum expeditionum amatores alumnos vehementer hortaremur, ut frugifero ministerio amplificando, iuvando, nulli labori aut periculo parcentes, operam tribuerent. Nunc vero, quia curis et exspectationi Nostrae respondit exitus, Deo vota fundimus, ut vos omnes in sancta contentione procurandae hominum salutis confirmet, neve sinat aetatem ullam, quamvis beneficiorum immemorem, de vestris laudibus conticescere. Quae omnia ut ex sententia cedant, caelestis auspicem gratiae ac paternae Nostrae benevolentiae pignus apostolicam benedictionem tibi, dilecte Fili, religiose Vir, tuaeque Congregationi universae peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VI mensis Februarii anno MDCCCCXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

IV.

VENERABILIBUS FRATRIBUS CAROLO ARCHIEPISCOPO FIRMANO ALIISQUE PICENAE REGIONIS EPISCOPIS.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quo tempore mala seges errorum ad incrementa processit opinione maiora, valde recreat quotidiana sollicitudo sacrorum antistitum nihil magis caventium quam ne impietas, ad fallaciam diserta, mortifera christiano gregi pabula praebeat. Huc studia vestra esse conversa testantur datae ex alma Domo Lauretana litterae a vobis, quasi ab apostolis cum Beatissima Dei matre Maria congregatis. Ipsa enim auspice ac duce, de rebus religionis acturi ad illum animo convolastis, qui Filii eius personam gerit, et, maternae memores vocis: « quaecumque dixerit vobis facite », professi estis mori malle quam a Nostra communione atque obedientia discedere. Quare Nobis dicto audientes clerum sacramento adegistis ad fidei depositum, reiectis modernismi doctrinis, integrum inviolatumque servandum. Sic autem animo comparatis licuit iam vobis primos fructus colligere ex mira sacerdotum consensione in iis erroribus reiiciendis, qui, quo maiorem induunt similitudinem veri, eo serpunt occultius. Vobis igitur, Venerabiles Fratres, pro vestro litterarum officio et pro allato Nobis haud mediocri solacio gratias agentes, ominamur ex animo, ut Lauretana Mater sua isthaec arva de caelo benignis oculis usque prospiciat, ne inimicus homo « superseminet zizania in medio tritici ». Tanti autem patrocinii auspicem eandemque paternae Nostrae benevo-

lentiae testem esse volumus apostolicam benedictionem, quam vobis ipsis, Venerabiles Fratres, clero et fidelibus unicuique vestrum commissis peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xx mensis Februarii anno MDCCCCXI, Pontificatus Nostri octavo.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

DE DECRETO « MAXIMA CURA ».

1.

In generali conventu Sacrae Congregationis Consistorialis habito die 23 februarii 1911, proposito dubio: « An vigeat in Anglia novissimum de amotione administrativa ab officio et beneficio curato Decretum " *Maxima Cura* „, Emi PP., requisito Consultorum voto aliisque perpensis, respondendum censuerunt: « *Affirmative* ».

Facta autem relatione SSmo D. N. Pio PP. X ab infrascripto Cardinali Secretario in audientia diei 24 februarii 1911, SSmus resolutionem ratam habuit et confirmavit.

Romae, die 28 Februarii 1911.

C. CARD. DE LAI, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

2.

Ad dubium ab aliquibus propositum, « an decretum " *Maxima Cura* „ vigeat pro dioecesibus Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis » haec Sacra Consistorialis Congregatio respondit: « *Affirmative* », iuxta resolutionem datam pro dioecesibus Angliae sub die 28 februarii 1911.

Romae, die 13 Martii 1911.

C. CARD. DE LAI, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

II.

DE MOTU PROPRIO « SACRORUM ANTISTITUM ».

Cum in Motu proprio « *Sacrorum Antistitum* » statutum sit ut fidei professio cum iureiurando contra Modernistarum errores praestetur a parochis aliisque beneficiatis ante ineundam beneficii possessionem, quaesitum est « utrum adhuc maneat facultas facta a S. Concilio Tridentino, qua provisi de beneficiis quibuscumque, fidei professionem emittere possunt intra duos menses a die adeptae possessionis ».

Re autem pertractata penes S. hanc Congregationem, cum Consultoris voto, ab infrascripto Cardinali relatio facta est SSmo D. N. Pio PP. X, qui, omnibus perpensis, proposito dubio mandavit ut respondeatur: « *Negative* » ac proinde in posterum fidei professionem emittendam esse ante possessionem beneficii.

Datum Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 1 Martii 1911.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

III.

PROVISIO ECCLESIARUM.

SSmus D. N. Pius PP. X, decreto Sacrae Congregationis Consistorialis, promovit:

7 martii 1911. — R. P. D. Ioannem Antonium Pimenta, episcopum titularem Pentacomiensem in Episcopum cathedralis ecclesiae Montesclarensis in Brasilia.

8 martii 1911. — R. P. D. Ioannem Baptistam Neudecker in Episcopum titularis ecclesiae Helenopolitanae cum deputatione in Auxiliarem R. P. D. Francisci Bettinger, Archiepiscopi Monacensis et Frisingensis.

13 martii 1911. — R. P. D. Cyrillum de Paula Freitas, episcopum titularem Eucarpiensem, in Episcopum cathedralis ecclesiae Corumbensis in Brasilia.

16 martii 1911. — R. P. D. Carolum Mauritium Graham, episcopum Plymutensem, in Episcopum titularis ecclesiae Tiberiensis.

Mandavit autem idem SSmus Dominus ut hac de re Litterae Apostolicae sub plumbo ad tramitem iuris expediantur.

S. CONGREGATIO RITUUM

ORDINIS FRATRUM MINORUM

PROVINCIAE TERRAE LABORIS

CIRCA OCCURRENTIAM VEL CONCURRENTIAM QUORUNDAM FESTORUM.

Admodum Reverendus Pater Valentinus Barile, Vicarius Provincialis Ordinis Fratrum Minorum Provinciae Terrae Laboris, Sacrorum Rituum Congregationi haec, quae sequuntur, pro opportuna declaratione reverenter exponit:

I. In Regione Neapolitana, Dominica secunda post Pascha, celebratur Festum S. Francisci de Paula, sub ritu duplici secundae classis cum Octava; ast in eadem Regione adest Conventus Casalucensis, pro quo huiusmodi Festum in Kalendario Provinciae die secunda Aprilis fixum invenitur, cum praedicta Dominica secunda post Pascha impedita sit a Festo Beatae Mariae Virginis Indulgentiarum, Ecclesiae Titularis. Quaeritur:

1.° An Conventus Casalucensis praedictum Festum Sancti Francisci de Paula celebrare possit die secunda Aprilis, quae est vacua et libera in Kalendario Provinciae, vel potius, iuxta leges occurrentiae, celebrare debeat post Dominicam secundam post Pascha? Et quatenus affirmative ad primam partem:

2.° An, si dies secunda Aprilis extra Quadragesimam venerit, supradictus Conventus Festum Sancti Francisci de Paula celebrare debeat sub ritu duplici secundae classis cum Octava, vel sine ipsa?

II. Festum Sacrarum Reliquiarum, ante annum 1894, in toto Ordine sub ritu duplici minori, die decima quinta Martii celebrabatur; at praedicto anno ad ritum duplicem maiorem evectum fuit, et in Dominicam postremam Octobris fixe translatum. Interdum adest Neapoli Conventus Sanitatis, qui Indultum habet ab immemorabili dictum Festum sub ritu duplici primae classis celebrandi. Quaeritur: An iste Conventus praedictum Festum possit etiam nunc celebrare die decima quinta Martii, vel debeat in ultimam Dominicam Octobris reponere?

III. In aliquibus Conventibus eiusdem Provinciae non raro accidit, ut die Octava Sanctissimi Corporis Christi occurrat Festum Patroni principalis loci, vel Titularis propriae Ecclesiae. Quaeritur: An in secundis Vesperis facienda sit commemoratio sequentis, nempe Sacratissimi Cordis Iesu, iuxta concurrentiae leges, vel Sanctissimi Corporis Christi?

IV. Dedicatio Ecclesiae Cathedralis Beneventanae a Kalendario eiusdem Dioecesis in Dominica post Octavam Omnium Sanctorum celebranda praescribitur. Hic autem notandum quod, cum praedicta Dominica fere semper sit Dominica secunda Novembris, accidit, ut Festum Patrocinii Beatae Mariae Virginis numquam tali Dominica celebrari possit. Hinc quaeritur: An Festum Patrocinii Beatae Mariae Virginis debeat tamquam fixum et in perpetuum reponi in prima die libera, seu potius in alia die ad beneplacitum Sanctae Sedis statuenda, vel transferri aut simplificari possit iuxta leges occurrentiae, nempe translatione tantum accidentali?

Et Sacra eadem Congregatio, ad relationem subscripti Secretarii, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, omnibus accurate perpensis, ita rescribendum censuit:

Ad I. Quoad I. et II. Festum Sancti Francisci de Paula celebretur perpetuo Feria secunda Dominicam secundam post Pascha immediate sequenti, et eiusdem dies Octava commemoretur in die Octava Festi Titularis Ecclesiae.

Ad II. Negative ad primam partem; Affirmative ad secundam.

Ad III. Affirmative ad primam partem; Negative ad secundam, iuxta Decretum num. 3712. *Urbis et Orbis*, 28 Iunii 1889, et Rubricas Generales Breviarii, Tit. IX, num. II.

Ad IV. Negative ad primam partem; Non expedire ad secundam; Affirmative ad tertiam.

Atque ita rescripsit, die 24 Februarii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

II.

ATREBATEN.

CIRCA INITIA EPISTOLARUM B. PAULI APOSTOLI, NONAM LECTIONEM IN FESTO S. IOANNIS ANTE PORTAM LATINAM, HYMNOS IN PROPRIA HORA IMPEDITOS, VERSICULUM ORA " PRO NOBIS „ IN FESTO S. ELISABETH, ET CONCLUSIONEM QUARUMDAM ORATIONUM.

Quum Ordinator Kalendarii Dioecesis Atrebatensis, de licentia sui Rmi Episcopi, a S. R. C. plurium dubiorum solutionem humillime postu-

laverit; eadem Sacra Congregatio, exquisito Commissionis Liturgicae suffragio, reque diligenter expensa, ad relationem subscripti Secretarii, ita iisdem dubiis respondendum censuit:

I. Initium cuiusvis Epistolae beati Pauli Apostoli alicui Feriae assignatum, in qua anticipatur Officium alicuius Dominicae post Epiphaniam; sicuti et Initia antecedentibus Feriis assignata, quatenus sint in sua ipsorum die utcumque impedita, debent omnino in antecedenti Feria vel etiam Dominica recitari, etiamsi aliquando tria simul Initia sic legi contingat, et omitti quoque oporteat Lectiones alicui Festo semiduplici, vel duplici per annum tam minori quam maiori, proprias vel de respectivo Communi per se tributas, prouti casus requirat. Lectiones autem eiusmodi propriae vel de Communi per se assignatae illi ex occurrentibus Festis vel Officiis, in quantum necessitas exigat, adimantur, quod habet Lectiones de Communi assignatas, prae altero minus etiam nobili sed Lectiones primi Nocturni proprias habente; vel quod alteri in concurrentia debet postponi: vel in cuius die Initium aliquod proprie cadit; vel denique quod posteriore tempore occurrit: et si ne hoc quidem pacto omnia recitari et reponi eadem Initia valeant, illa omittantur eo anno Initia, quae alioquin forent posterius perlegenda, si nempe pro omnibus Initiis dies a Festis et Officiis duplicibus primae vel secundae classis libera quomodolibet haberetur. Initia denique, quae occurrunt post eam Feriam, in qua integrum alicuius Dominicae post Epiphaniam anticipatur Officium, debent illo anno prorsus omitti, iuxta Rubricas Generales Breviarii Romani sub Tit. XXVI. *De Lectionibus*, num. 8; quia per Officium integre de aliqua anticipata Dominica persolutum, iam nova incoepit hebdomada, infra quam nequeunt ulla praecedentis hebdomadae Initia reponi.

II. Initium cuiusvis Epistolae beati Pauli Apostoli illi alioquin assignatum Sabbato, in quo per integrum Officium, vel per Commemorationem aliqua ex Dominicis post Epiphaniam simul cum Septuagesimae Dominica veniens anticipatur, in una ex antecedentibus Feriis iugiter perlegatur, prouti sub num. I. superius edicitur, non obstante Decreto num. 2503. *Urbis*, 28 Martii 1775 ad I.; atque in eodem Sabbato, si anticipata Dominica solam Commemorationem habeat, Lectiones semper ipsius Dominicae recitentur. Si tamen Festum vel Officium duplex primae aut secundae classis celebretur, Initium Dominicae anticipatae eo quidem anno prorsus omittitur, etsi in Feriis Sabbatum ipsum praecedentibus dies liberi habeantur, quum nequeant omnino impedita Initia intra praecedentem hebdomadam anticipari.

III. In Festo S. Ioannis ante Portam Latinam tamquam proprie historica censeri debet Lectio nona Matutini, quae de glorioso huius S. Apostoli Martyrio mentionem facit: ideoque, iuxta Decretum num. 2735, *Ordinis Minorum Capuccinorum*, 8 Augusti 1835, ad II.; eadem Lectio nona, quae praepeditur Homilia Feriae vel Dominicae, vel nona Lectione Festi utcumque simplicis, adiungi debet Lectioni octavae ipsius Festi.

IV. Hymni omnes proprii, qui ad integritatem historiae necessario non pertinent, prouti est Hymnus *Te gestientem gaudiis* ad II. Vesperas in Festo SS. Rosarii B. M. V. appositus tamquam summarium et repetitio ceterorum, si recitari nequeant ad eas Horas, pro quibus designantur, ex praecepto recitentur ad alias eiusdem diei Horas, in quibus alius hymnus vel de Communi utcumque desumptus vel iam in eodem recitatus Officio secus debeat adhiberi; imo, etiamsi Hymnus aliquis proprius in alia diei Hora minime recitatus possit, sine ulla Hymnorum coniunctione, ad aliquam Horam antecedentem vel subsequentem amandari. Si autem eiusmodi Hymni proprii, qui ad integritatem historiae necessario non referuntur, nequeant servari nisi cum aliis coniungantur, tunc de congruo in privata tantum Officii recitatione cum aliis Hymnis quibuslibet eiusdem metri proximioribus uniri valent, prouti Rubricae Generales Breviarii Romani, Tit. XXVI. *De Lectionibus*, num. 3. 4. et 6., de Lectionibus in privata item Officii recitatione fieri concedunt; quoniam in publica Officii celebratione non arbitrarium onus sed necessarium tantummodo est urgendum atque in annuis Kalendariis adnotandum.

V. In Festo S. Elisabeth, Reginae Portugalliae, Viduae, sicuti et in aliis omnibus Officiis etiam votivis sub ritu semiduplici celebrandis, quibus ad Vesperas vel Laudes versus *Ora pro nobis* fuerit assignatus, idem versus pro ipso recurrenti Festo vel Officio iugiter asservetur, iuxta normam in similibus casibus generaliter observatam: atque in posterum, hoc in casu, pro Suffragio beatae Mariae Virginis adhibeatur, tam ad Vesperas quam ad Laudes, versus *Dignare me*, non obstante Decreto num. 1918 *Ordinis Discalceatorum SS. Trinitatis*, 18 Decembris 1649 ad I.

VI. In Officio beati Ioannis Mariae Vianney, Confessoris, omnibus Galliarum Ecclesiis concesso, legendum est in VI. Lectione *secretiorem lucum*, iuxta textum approbatum; non autem *secretiorem locum*, prouti aliquae exhibent editiones.

VII. Postcommunio Missae Lanceae et Clavorum D. N. I. C. pro aliquibus locis concessae, necnon Oratio Officii Votivi et Missae Votivae

de Passione D. N. I. C. concludendae sunt: *Qui vivis et regnas cum eodem Deo Patre.*

Atque ita rescripsit, die 23 Martii 1911.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I.

NOMINATIONES EPISCOPORUM.

Brevi Apostolico nominati sunt:

9 februarii 1911. — R. P. Franciscus Belleville, e Seminario Parisiensi pro Missionibus Exteris, Episcopus titularis Amisensis et Vicarius Apostolicus Tonkini Meridionalis.

24 februarii — R. P. Aloisius Elisaeus Fatiguet, e Congregatione Missionis, Episcopus titularis Aspendius et Vicarius Apostolicus de Kiam-Si Septentrionali.

II.

NOMINATIO PRAEFECTI APOSTOLICI.

Decreto S. Congregationis de Propaganda Fide nominatus est:

9 martii 1911. — R. P. Raymundus Renatus Lerouge, e Societate Spiritus Sancti, Praefectus Apostolicus Guineae Gallicae in Africa.

SACRA ROMANA ROTA

I.

FESULANA.

Iurium.

Pio Papa X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno octavo, die 16 Februarii 1911, RR. PP. DD. Gulielmus Sebastianelli Ponens, *Seraphinus Many et Franciscus Heiner, Auditores de Turno, in causa* Fesulana - Iurium - *inter Capitulum Ecclesiae Collegiatae oppidi Figline actorem, repraesentatum per legitimum procuratorem Christophorum Astorri advocatum, et Arthurum Mazzucchelli eiusdem collegiatae Praepositum, reum conventum, intervenientibus in causa Rmis Episcopo Faesulano, ac iustitiae Promotore, sequentem tulerunt sententiam.*

Ecclesiam parochialem oppidi Figline, Faesulanae dioecesis R. P. Alexander VI per bullam diei 30 Iulii 1493 in collegiatam erexit cum una dignitate, quae Praepositura nuncupatur, et duodecim canonicatibus, statuens curam animarum parochianorum dictae Ecclesiae pertinere ad capitulum praefatum de voluntate tamen Praepositi ipsius ecclesiae pro tempore existentis. Circa eamdem curam Antistes Laurentius Della Robbia, visitans prima vice Ecclesiam Figlinensem, a. 1635 decrevit: « Quod « in futurum essent et esse deberent tres ad eam (curam) sustinendam; « videlicet dictus Praepositus principalis et quotidianus curatus, nec « non duo ex canonicis eidem coadiutores, qui duo canonici..... nomi- « nari deberent a dicto Praeposito pro tempore existenti et postea vinci « in capitulo..... Et si forte unquam accidisset quod nemo ex canonicis « fuisset habilis ad sustinendum onus curae, conducerentur duo cappel- « lani habiles, qui curam simul cum Praeposito alternative (ut supra de « d. d. canonicis dictum est) exercerent expensis eiusdem Capituli ».

Hoc decretum approbavit S. C. Concilii die 4 Sett. 1639, iussitque exequutioni omnino demandari, ita tamen ut nominatio duorum dictorum coadiutorum reservetur toti Capitulo, non autem soli Praeposito.

Ad tutius ulterius providendum animarum securitati alter Faesulanus Episcopus Raineri Mancini, executioni mandans decreta Ducis Magni 10 Iunii, ac 5 Augusti 1786 die 13 Decembris eiusdem anni, haec disposuit: « *Diciamo, decretiamo e dichiariamo che la cura delle anime della « summenzionata Chiesa Collegiale di S. M. di Figline, oltre al Preposto*

« pro tempore, *quale per sua istituzione presiede all'esercizio della mede-*
« *sima, sia esercitata e si eserciti di fatto in futuro ancora da due cano-*
« *nici capitolari col titolo di vice-parroci inamovibili da eleggersi da noi*
« *e dai nostri successori previo il concorso* ».

Determinatis deinde praecipuis numeribus Praepositi ac vice-parochorum decernit « *che due degli altri canonici capitolari per turno ogni*
« *mese, purchè abbiano la facoltà di ascoltare le sacramentali confes-*
« *sioni, prestino aiuto al Proposto ed ai due canonici vice-parroci ina-*
« *movibili* » etc.

Infaustis legibus 15 Augusti 1867 omnia Capitula Collegiata suppressa fuere in Italia, unde etiam bona capituli Figlinensis usurpavit Gubernium, una relicta praebenda Praepositi, cum ei adnexa foret animarum cura. Hac facta suppressione haud laeta certe fuit vita capituli Figlinensis et continuis premebatur difficultatibus, pecuniariis praesertim. Hinc in conventu 25 Ianuarii 1873 decrevit ut Praepositus curam atque administrationem gereret residuorum bonorum capitularium, quae a Fisco fuerant praetermissa « *riservandosi però il diritto di riassu-*
« *merla nel caso che in appresso venga corrisposto un congruo assegno*
« *per le spese di culto estratto dal patrimonio capitolare* ».

Aliquot post annos Praepositus Octavius Bargilli in iudicium vocavit Fiscum, ut sibi restitueretur pars saltem bonorum usurpatorum et per sententiam Tribunalis appellationis Florentiae 27-30 Decembris 1880 obtinuit annuos redditus 2016,40 libellarum currentis italicae monetae pro quatuor quotis curatis, nec non summam 600 libellarum eiusdem monetae pro expensis cultus. Hoc habito favorabili iudicio Episcopus Corsani, qui tunc temporis Faesulanam regebat Ecclesiam, die 7 Iulii 1883, aliis omissis statuit: « *Che al Proposto oltre al godimento*
« *delle altre consuete rendite parrocchiali debba essere pagata a carico*
« *della quota curata, anche l'antica prebenda personale*..... 3) *Che i quattro*
« *sacerdoti che sono indispensabili al Proposto per il disimpegno del mini-*
« *stero parrocchiale e per le funzioni del sacro culto debbano scegliersi*
« *via via dal Proposto medesimo, previa annuenza dell'Ordinario, e che*
« *essi debbano considerarsi come semplici aiuti ed ufficianti temporanei*
« *ed amovibili* ad nutum ». In aliis paragraphis determinat quotam tribuendam quatuor Praepositi adiutoribus, nec non mercedem pro Camerario administrante sub dependentia Episcopi integram summam a gubernio receptam.

Existimantes autem hodierni canonici capituli Figlinensis per huiusmodi decretum violari iura capituli, in supplici libello porrecto Sedi Apostolicae conantur sibi vindicare contra Praepositum non solum

regimen et animarum curam, sed administrationem quoque bonorum, quae a Gubernio vindicata fuerunt. Hinc hodie ex commissione speciali Pontificis 8 Augusti 1909 causa discutienda proponitur sub sequentibus concordatis dubiis:

I. An constet de parochialitate habituali et actuali Capituli Collegiatae oppidi Figline Val d'Arno, salvo exercitio curae animarum spectante ad Praepositum eiusdem collegiatae eiusque adiutores.

II. ..... (sub secreto).

III. ..... (sub secreto).

Ad I. Dubium.

Ex eo quod aliqua ecclesia parochialis sit in collegiatam erecta, non illico dicendum universa iura parochialia in ipsammet ecclesiam collegialem transfusa fuisse. Siquidem erectio fieri potest duplici modo. Primo modo, si cura animarum, quae residebat penes ecclesiam parochialem, sit in proprietate ac titulo apud eamdem ecclesiam erectam in collegiatam illiusque capitulum, cum ex iuris dispositione non prohibeatur curam animarum residere penes personam moralem, v. g. monasterium, collegium aut capitulum. Hunc erectionis modum expendunt omnes fere iuris nostri interpretes *in Tit. 27, Lib. I, Decret.* Greg. IX et fuse Pignatelli *in consultationibus CL-CLXIX, Tom. IX.* Et ante Concilium Tridentinum quando alicui capitulo adnexa erat cura animarum, capituli erat eamdem exercere eo, quo volebat, modo; v. g. vel deputando ad eam unam, vel aliquas determinatas personas, vel decernendo, ut quisque canonicus per turnum curam exerceret. Hanc facultatem capitulis abstulit Tridentina Synodus *in Sess. VII, cap. 7,* praecipiens, ut cura exerceretur per vicarios etiam perpetuos sive de gremio, sive extraneos. Providam hanc dispositionem approbavit illiusque executionem omnibus commendavit Episcopis S. Pius V in const. *Ad exequendum* 1 Nov. 1567. Hinc distinctio curae animarum in habitualem et actualem, quarum prima apud capitulum, altera penes vicarium residet. Paucis verbis ita cl. F. X. Wernz in suis *Praelectionibus, Tom. II, pag. 1029,* describit parochos habituales et actuales. « Illis (habitualibus) « cura animarum nec de facto, nec de iure exercenda competit, sed tan- « tum possunt et debent providere, ut per aliquem vicarium exerceatur; « quare veri parochi non sunt, sed iste titulus parochi habitu tantum « inservit ad certa iura praeservanda. Actuales sunt qui de facto et de « iure actu exercent saltem curam animarum ».

Ex his patet primo minus recte dici post Conc. Trid. uni Capitulo competere curam habitualem et actualem; secundo ratione tantum, non re distingui posse curam actualem a curae animarum exercitio.

Secundo modo potest erigi parochialis ecclesia in collegiatam, ita ut ecclesia, quae prius parochialis tantummodo erat, fiat etiam collegiata sine ulla innovatione quoad curam, ita ut propterea et parochialis et collegiata simul dici debeat (Lott., *De re benef., Lib. I, q. 20, n. 2*). Quo in casu penes unum residet omnimoda cura habitualis et actualis et parochia proprium suum habet rectorem et sponsum. Stare enim possunt bene simul, quod eadem Ecclesia sit eodem tempore parochialis et collegiata; i. e. quod habeat eius unicum rectorem, cuius respectu consideratur tanquam parochialis, et tamen quod in ea erectum sit collegium distinctum, adeo ut sit independentia hinc inde, etsi parochus efficiatur capituli caput et prima dignitas (Card. De Luca, *De Parochis Discur. XLVI, n. 3*).

Quae tamen intelligenda sunt quoad subiectum curae seu parochialitatis, non tamen quoad ipsius curae exercitium. Ius enim curae, aut parochialitatis, cum concernat iurisdictionem, individuum est, non autem ipsius curae exercitium. Nil proinde mirum, quod erigatur aliqua parochialis ecclesia in collegiatam sine ulla innovatione quoad curam, et curae exercitium demandetur membris capituli sub dependentia tamen parochi: hac enim in hypothesi capitulum posset etiam dici collegium parochiale et capitulares evadunt et fiunt vicarii atque adiutores parochi, at a ratione veri parochiatus deficiunt.

Hisce positis Alexander VI in bulla, qua Ecclesia parochialis Figlinensis fuit erecta in Collegiatam decernit, uti dictum est, curam animarum pertinere ad capitulum de voluntate tamen Praepositi, eidemque Praeposito concedit collationem, provisionem et omnimodam dispositionem beneficiorum, in dicta ecclesia erigendorum; nec non ius corrigendi, ac puniendi canonicos, aliasque personas eidem Ecclesiae addictas. Unde patet principalem parochum esse Praepositum, et canonicos vocatos esse quidem et ipsos ad curam exercendam, sed de voluntate Praepositi et sub eius auctoritate, directione, vigilantia, correctione et punitione, ita ut capitulum seu canonici, sint veri vicarii Praepositi. Hoc idem eruitur ex constitutionibus capitularibus confectis an. 1510 ac 1614. Quamvis autem haec clara videantur, Episcopus tamen della Robbia Ecclesiam visitans Figlinensem nos docet disparitatem invenisse Praepositum inter et Canonicos, utrum animarum cura spectaret ad ipsum Praepositum vel capitulum, et controversiam diremit facto decreto, in quo Praepositus dicitur principalis et quotidianus curatus, et decernitur duos esse canonicos constituendos eiusdem Praepositi coadiutores. Decretum fuit editum consentientibus septem canonicis et fuit approbatum a S. C. Concilii. Proinde, etiamsi velimus admittere Alex. VI

in sua bulla voluisse in Capitulum novae Collegiatae transferre universa iura ecclesiae parochialis Figlinensis, ambigendum non est per decretum della Robbia approbatum a S. C. Concilii veram inductam fuisse novationem, iuxta quam Praepositus S. M. de Figline dici debet et est verus parochus; canonici autem dicendi sunt Praepositi adiutores.

Adiuvare autem Praepositum secumfert in capitulo Figlinensi onus et ius: onus, cum canonici debeant sub dependentia Praepositi animarum curam exercere; ius, quia alios praeter canonicos non potest Praepositus sibi adsciscere in animarum curae exercitio. Iure proinde S. C. Concilii mandavit ut duo canonici ad adiuvandum Praepositum non a solo Praeposito, sed a Praeposito et a Capitulo designarentur.

Haec confirmantur ex agendi ratione Praesulis Raineri Mancini, qui per suum decretum 13 Decemb. 1786 curam animarum concessam ab Alex. VI Capitulo S. M. de Figline coarctat ad duos canonicos, quos vocat vice-parochos inamovibiles, nec non ad duos alios canonicos, qui per turnum, quatenus opus fuerit, Praepositum, ac vice-parochos adiuvarent, idque sub dependentia Praepositi, qui dicitur ex sua institutione praesidere curae animarum exercitio. Iamvero non praesidet ex sua institutione curae animarum exercitio, nisi verus parochus, qui potitur nempe cura habituali et actuali, cumque una ecclesia unius debeat esse sacerdotis, cap. 15, Tit. V, Lib. III, Decr. Greg. IX reliqui vocati ad curam animarum exercendam nullum aliud ius sibi vindicare possunt, quam coadiuvandi parochum; unde recte in citato decreto quatuor canonici, ad quos fuit cura animarum restricta, vocantur vice-parochi atque coadiutores. Quod adeo verum est ut Episcopus Mancini in determinandis officiis Praepositi ac vice-parochorum primo tantum imponit onus applicandi missam pro populo. Quod si capitulum consuevit Praeposito aliquam eleemosynam conferre occasione huius missae, hanc tribuebat non ratione stipendii, quasi ipsum hanc missam celebrare faceret, sed per modum aliqualis capitularis distributionis, aut ratione incommodi extrinseci.

Post haec inutile evadit expendere sive relationes visitationum pastoralium, sive acta conventuum Capituli Figlinensis, sive bullas institutionis Praepositorum S. M. de Figline, aliaque documenta, quae prostant in actis. Hoc enim, praeterquam longa res foret, coniecturaliter tantum probaret, quod ex dictis invictissime demonstratur.

Neque in contrarium afferri possunt quaedam facta; uti designatio concionatoris tempore adventus et quadragesimae, participatio quartae funeris ex parte capituli, obsignatio documentorum parochialium sigillo

capituli, aliaque huiusmodi; haec enim omnia non probant capitulum esse parochum. Siquidem primo loco animadverto non omnia ex factis, quae afferuntur, recenseri inter iura stricte parochialia. Secundo loco notandum non omnia facta tribui soli Capitulo, sed Praeposito et Capitulo simul. Tandem cum variae et continuae extiterint controversiae Praepositum inter et canonicos, mirandum non est, una vel altera vice amicabili fortasse facta inter contendentes transactione, aliquod ius etiam parochiale fuisse capitulo tributum. Unius autem vel alterius iuris parochialis exercitium non est signum certum parochialitatis.

Ex his omnibus eruitur nullam competere capitulo Figlinensi parochialitatem, sed tantummodo ius adiuvandi Praepositum in curae animarum exercitio. At hoc quoque ius fuit capitulo sublatum per decretum Episcopi Corsani, 7 Iulii 1883.

Ad II dubium: . . . . . *(sub secreto).*

Ad III dubium: . . . . . *(sub secreto).*

Hisce omnibus rite diligenterque perpensis Nos infrascripti Auditores de turno pro Tribunali sedentes, Christi nomine invocato, et solum Deum prae oculis habentes, tribus propositis dubiis respondemus: Ad I *Negative;* Ad II et III *(sub secreto).* Ita decernimus, declaramus ac sententiamus, statuentes etiam expensas iudiciales esse inter partes compensandas.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris Tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum et praesertim *c. 3, sess. XXV, de Reform.* Concilii Tridentini, iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, die 16 Februarii 1911.

Gulielmus Sebastianelli, *Ponens.*
L. ✠ S. Seraphinus Many,
Franciscus Heiner.

Sac. Tancredes Tani, *Notarius.*

II.

MARSORUM

IURIUM.

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis suae anno octavo, die 24 Februarii 1911, RR. PP. DD. Guilelmus Sebastianelli, Ponens, *Seraphinus Many et Franciscus Heiner, Auditores de turno, in causa* Marsorum-Iurium *inter sac. Antonium Nitoglia repraesentatum per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi advocatum, et sac. Dominicum De Angelis repraesentatum per legitimum procuratorem Henricum M. Pezzani advocatum, interveniente et disceptante in causa Promotore Iustitiae, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Dominicus De Angelis Archipresbyter Ecclesiae SSmi Salvatoris oppidi *Oricola* dioecesis Marsorum cupiens variis ex causis suae paroeciae valedicere, super fructibus dimittendae parochiae flagitavit et obtinuit a S. C. Concilii annuam pensionem 600 libellarum, et ad aliam assequendam paroeciam loci « Gioia de Marsi » feliciter periculum concursus superavit. Interim Ordinarius ad vacaturam parochiam Auriculensem vocavit Antonium Nitoglia, tunc ratione studiorum Romae degentem. Prius hic restitit, sed deinde morem gessit sui Episcopi votis. At aegre ferens sibi exhibitam parochiam annua pensione gravari, convenit cum Dominico de illa redimenda per quamdam pecuniae summam una tantum vice solvendam. Qua de re die 2 Aprilis 1909 instrumento peracto a partibus et ab Episcopo subsignato, Dominicus De Angelis de mandato praefati Episcopi parochiam « Gioia de Marsi » tanquam oeconomus curatus regendam suscepit et sac. Nitoglia cura commissa fuit animarum parochiae Auriculensis « *come rappresentante del De Angelis* ».

Verum Dominicum, cum intellexisset gravibus in nova sua residentia premi difficultatibus, post tres dies, consentiente Episcopo, in pristinam rediit parochiam, et Antonius Nitoglia ad aliam regendam parochiam fuit a suo Ordinario translatus. Putans autem Dñus Nitoglia conventum diei 2 Aprilis 1909 fuisse violatum in suorum iurium detrimentum rem in iudicium detulit ad H. S. O. ex speciali commissione Pontificis sub die 15 Septembris 1909, et hodie causa discutienda proponitur sub sequentibus concordatis dubiis:

1.° An instrumentum diei 2 Aprilis 1909 ita sit executioni mandandum, ut sac. Dominicus De Angelis relinquere debeat paroeciam oppidi *Oricola;* eaque conferri debeat ab Episcopo sacerdoti Nitoglia in casu.

2.° An, a quo, et quonam modo damnorum refectio tum materialium, tum moralium sac. Nitoglia debeatur in casu.

Ad primum dubium. Penes omnes et ubique religiosa semper fuit observantia pactorum, sive nudo consensu haec stipulata fuerint, sive per publicam scripturam. Contractibus enim semel rite celebratis, naturalis quaedam et iure probata nascitur obligatio inter contrahentes, qua unus, altero postulante, ad fidem implendam adigitur, nisi legitima recedendi a fide data subsit causa. Verum quia natura et extensio obligationis pendet ex voluntate contrahentium, prouti ex ipso contractu colligitur, ad tenorem conventionis recurrendum est, ut tota vis elucescat instrumenti.

Hisce positis, in conventione diei 2 Aprilis 1909 distinguere oportet partem narrativam, seu praeparatoriam, quae in praemissis continetur, a parte substantiali seu dispositiva, in qua indoles conventionis includitur. Iamvero in praemissis affirmatur tantummodo sac. De Angelis, indicto discrimine, obtinuisse parochiam loci « Gioia de' Marsi » nec non ius sibi servandi, a S. C. Concilii impetratum, annuam summam super parochiam Auriculensem; atque Episcopum obtenturum ab Apostolica Sede facultatem in ipsa substituendi parocho De Angelis sac. Nitoglia. Ibi enim legitur: « Premesso che D. Domenico De Angelis ha concorso « alla parrocchia " Gioia de Marsi " con esito positivo, e che ha ottenuto « dalla S. C. del Concilio il diritto di ritenere un' annua pensione sulla « parrocchia di Oricola. Premesso che il Vescovo con speciali facoltà « apostoliche farà succedere al dimissionario parroco di Oricola il sacer- « dote Antonio Nitoglia etc. ». Unde haud est dubitandum nullam prorsus renunciationem in praemissis haberi, qua ius aliquod exinde oriatur in alterutro contrahentium.

Sed nec renunciatio habetur in corpore conventionis. Nullibi enim occurrunt verba, quae adhibentur et quasi consecrantur ad significandam dimissionem; scilicet, *dimitto*, *renuncio*, *resigno;* immo ex conventione sat clare patet dimissionem factam non fuisse. Primo enim ibi agitur de pensionis liquatione, seu de modo, quo pecuniae summa suffecta in locum pensionis solvi debet ab Antonio. Deinde decernitur: « il Nitoglia « liquiderà la pensione quando, decaduto il De Angelis canonicamente « e civilmente, sarà esso eletto canonicamente, e quindi abilitato a rice- « vere il *Regio Placet* ». Ex quibus scatet tempus liquationis pensionis referendum esse iuxta tenorem conventionis ad futurum tempus, quo parochus De Angelis tum canonice, tum civiliter ab omni iure in suam Ecclesiam decidisset. Constat igitur tunc De Angelis eam non reliquisse, secus conditio apposita fuisset contractui, quae iam foret purificata. - Accedit quod post liquationem pensionis in conventu statuitur, quod sacer-

dos De Angelis confestim se conferret in parochiam loci « Gioia de Marsi » et sac. Nitoglia ad parochiam Auriculensem; idque usque ad cessionem parochiae « *fino alla cessione della parrocchia* ».

Equidem voluisset Antonius, ut Dominicus parochiam *Oricola* dimitteret tempore, quo facta est conventio, uti colligitur ex epistola R. D. Lispi Vicarii Generalis Marsorum diei 25 Februarii 1910, nec non ex eius depositione, quae ita se habet: « Il Nitoglia insistè e richiedeva che il De Angelis « avesse rinunciato la parrocchia... questo poi no, risposi io, perchè rimar- « rebbe privo di beneficio ». Quod idem scripsit Episcopus: « Il rev. Nito- « glia insisteva, affinchè D. De Angelis emettesse formalmente la rinunzia, « e gli fu ripetutamente risposto da me e dal Vicario che tale rinuncia « non poteva essere rilasciata ».

Conventio igitur, de qua in themate, nullam continet dimissionem paroeciae. Sed nec etiam includit promissionem dimissionis, quae, si expressa fuisset, cum supponat pactum inter duos, verus foret contractus. At de hac promissione nullum habetur vestigium in praedicto instrumento; quod ad summum supponere facit ex parte Dominici propositum suam dimittendi Ecclesiam. Atque hoc sensu intelligi verba debent « di- « missionario parroco » quae in conventionis praemissis leguntur; necnon loquutio « data la bontà della prebenda, cui rinuncio », quae extat in epistola Dominici ad Episcopum 1 Martii 1909. (V. Summarium pro A. Nitoglia n. 2) Ut enim patet ex litteris, quas ante conventionem Dominicus scripserat, vere sibi is proposuerat Auriculensem parochiam dimittere. Hoc vero propositum multis subiiciebatur conditionibus tum ex parte Romani Pontificis, ut videlicet hic necessarias facultates impertiret ad pensionem redimendam; tum praecipue ex parte parochiae « Gioia de Marsi », ad quam obtinendam iam periculum concursus superaverat. Intendebat scilicet Dominicus, ut in nova parochia animarum curam exerceret libere et tranquille, et ut redditus sufficientes haberet ad vivendum et consulendum sibi, suisque parentibus in egestate constitutis. Qua de re voluit Episcopus ut Dominicus, antequam suae paroeciae renunciaret, se transferret in parochiam « Gioia de Marsi » et statum rerum locorum ac personarum ipse perspiceret. « Conchiusa la combinazione (scribit « Episcopus) col rev. Nitoglia, io volli che Domenico De Angelis andasse « subito a Gioia.... Fu convenuto però che vi andava per vedere sul « posto lo stato vero delle cose ed osservare se e come vi si poteva sta- « bilire ». Quod confirmat D. Ancangeli Vicarius Foraneus his verbis: « Allora fu che il Vescovo gli propose la parrocchia " Gioia de Marsi " « ove sarebbe potuto stare bene fisicamente, moralmente e pecuniaria- « mente.... Il Vescovo stesso poi ne fece la proposta al Nitoglia per con-

« venire sulle modalità, cercando di metterli d'accordo sulla somma da « pagarsi. Il De Angelis rispose al Vescovo, che se le cose stavano come « Monsignore gli assicurava, avrebbe accettato la parrocchia di Gioia « de Marsi. Invitati dal Vescovo si recarono entrambi da lui, ove fecero « una convenzione che io ho letta una volta sola, e che mi fece l'im- « pressione di un contratto che come rinuncia non aveva alcun valore. « L'intenzione era di non escludere al De Angelis la facoltà di tornare « ad Oricola.... qualora non si fossero verificate le dichiarazioni fattegli « dal Vescovo ». Idem postremo asseritur a Rev. de Rossi, Canonico Poenitentiario Cathedralis Ecclesiae Marsorum, cuius depositio non est rejicienda uti suspecta, prout asserit Patronus sac. Nitoglia. Nulla enim in actis extat iuridica suspicionis probatio: coeterum depositio iuramento firmata habetur, et, quod maximum est, concordat cum aliorum testium depositionibus. Sac. itaque Rossi deponit: « Dopo la convenzione il De « Angelis venne a cena con me, e coi professori del Seminario disse di « aver fatto una certa convenzione col Nitoglia, che sarebbe andato l'in- « domani a Gioia de Marsi per vedere se gli conveniva quella residenza « parrocchiale. Io, sapendo le difficoltà che avrebbe incontrato, gli ripetei « il verso di Dante: " *Qui si parrà la tua nobilitade* ".... Mi sembrò che « impallidì, e poi disse: - Se non ci starò bene me ne tornerò alla par- « rocchia mia, - e dopo qualche altra osservazione disse che egli ripetu- « tamente aveva detto al Vescovo alla presenza del Nitoglia, prima e « dopo firmato il contratto, che non intendeva di rinunziare e di dare « alcun valore a quell'atto se non dopo assicurato bene della sua nuova « residenza, e provvista ». Porro in his praecise fundantur illae rationes Superiori notae, de quibus agitur in conventione. « Per ragioni note al « Superiore il Rev. De Angelis fin dal giorno 3 Aprile corr. andrà ad « assistere la parrocchia di Gioia in qualità di Economo curato ecc. » Quocirca propositum, quod habebat Dominicus dimittendi paroeciam Auriculensem, erat omnino conditionatum, modo nempe in parochia et libere ministerium exercere posset et redditus sufficientes invenisset ad se suosque sustentandos. Cum ergo in parochiam « Gioia de Marsi » pervenisset, ibique, uti fere omnes testes deposuere, omnia invenisset spei atque expectationi contraria, nil mirum si statim redierit in parochiam *Oricola*. Unde ipse Episcopus, licet prius Dominicum obiurgaverit de tam subito mutatis animi consiliis, attamen, auditis quae Dominicus retulit de sua brevi commoratione in altera paroecia, illi permisit, imo voluit ut in pristinam suam parochiam remearet. Itaque dicendum non ita standum esse instrumento diei 2 Aprilis 1909, ut Dominicus De Angelis relinquere debeat parochiam *Oricola*.

Ad secundum dubium quod spectat, animadvertendum est actionem de refectione damnorum totam fere pendere in casu a prima quaestione; an scilicet conventio sit executioni demandanda. At vidimus sac. De Angelis iure suo usum fuisse, cum ad parochiam Auriculensem reversus sit et nullam iniuriam factam fuisse sac. Nitoglia; nullum enim ius ad eamdem parochiam habendam acquisivit. Si itaque hic ex agendi ratione Dominici aliqua fortasse damna passus fuit, haec certe ab eodem Dominico reparanda non sunt, cum absque eius dolo et culpa sac. Nitoglia obvenerunt. Clara sunt verba *cap. 9 Tit. XXXVI Lib. V, Decr. Greg. IX:* « Si culpa tua datum est damnum vel iniuria irrogata, seu aliis irrogan« tibus opem forte tulisti, aut haec imperitia tua sive negligentia eve« nerunt, iure super his satisfacere te oportet, nec ignorantia te excusat, « si scire debuisti ex facto tuo iniuriam verisimiliter posse contingere « vel iacturam ». Quod confirmatur ex cap. 6 eiusdem tituli, in quo agitur de his, qui voluntarie damna inferunt. Neque dicatur praefata damna reparanda saltem esse ab Episcopo, hic enim iure suo et potestate ordinaria usus fuit tum quando de Roma ad dioecesim vocavit Antonium, tum quando, in irritum, lapsa conventione 2 April. 1909, Dominicum in parochia redintegravit. Ceterum non omisit Episcopus sac. Nitoglia ad aliam parochiam regendam destinare.

Quibus rite perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de Turno, pro Tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, propositis dubiis respondemus ad I, *Negative;* ad II, *Negative* ad primam partem; ad secundam et tertiam provisum in prima. Ita decernimus, declaramus et definitive sententiamus. Quoad expensas iudiciales statuimus, ut sac. Antonius Nitoglia proprias tantum expensas subeat, firmo decreto R. P. Ponentis de patrocinio gratuito in favorem sac. Dominici De Angelis.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et Ministris Tribunalium, ad quos spectat, ut exequutioni mandent hanc nostram sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum, et praesertim *C. 3, Sess. XXV, de Reform.* Conc. Trid., iis adhibitis executivis et coercitivis mediis, quae magis opportuna pro rerum adiunctis extitura sint.

Romae, die 24 Februarii 1911.

Guilelmus Sebastianelli, *Ponens.*

L. ✠ S.

Seraphinus Many.

Franciscus Heiner.

Sac. Tancredus Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I.

AD MARIAM T. LEDOCHOWSKA, COMITISSAM, MODERATRICEM GENERALEM SOCIETATIS A S. PETRO CLAVER NUNCUPATAE, OB VOLUMINA BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITA.

Madame la Comtesse,

Le Saint-Père a agréé avec une particulière bienveillance l'hommage que vous m'avez prié de Lui faire, de « l'Echo d'Afrique » et de la « petite bibliothèque Africaine » de l'année 1910, publié en diverses langues par la Société de Saint Pierre Claver, ainsi que de deux volumes en langue *mashona* pour la Rhodesia, et en langue *gengbe* pour le Dahomey, imprimés dans votre typographie de Salzbourg.

Il a été bien consolant pour Sa Sainteté, Qui suit avec un intérêt spécial et un cœur paternel l'œuvre des Missionnaires dans leur sublime ministère d'évangélisation catholique, d'apprendre les consolants résultats obtenus dans le courant de l'année passée.

Tandisqu'Il supplie le Divin Maître de multiplier le nombre des ouvriers évangéliques, de faire croître et prospérer, dans leur champ, une moisson toujours plus abondante de grâces et de salut, le Saint-Père envoie de tout cœur, avec Ses remercîments pour votre filial hommage, la Bénédiction Apostolique à vous-même et à tous les membres de la pieuse Société de St. Pierre Claver.

Je vous remercie vivement de l'exemplaire de « l'Echo » que vous avez bien voulu m'offrir, avec l'expression de vos souhaits, et je saisis volontiers cette occasion pour vous exprimer, en retour, Madame la Comtesse, avec mes meilleurs vœux, mes sentiments bien dévoués en Notre Seigneur.

Rome, 23 Janvier 1911.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

II.

AD R. D. CANONICUM LECIGNE, OB DUO VOLUMINA OPERIS QUOD GALLICE INSCRIBITUR « DU DILETTANTISME À L'ACTION », BEATISSIMO PATRI IN OBSEQUIUM OBLATA.

Monsieur le Chanoine,

Le Saint-Père a reçu avec une très particulière bienveillance les deux volumes du bel ouvrage intitulé : « Du Dilettantisme à l'action », que vous Lui avez offerts en votre qualité de professeur de littérature française et de doyen de la faculté des Lettres de la très méritante Université catholique de Lille.

Sa Sainteté estime qu'il est grandement désirable que des juges de votre mérite et de votre compétence travaillent avec ardeur à apprécier les œuvres littéraires et philosophique des écrivains contemporains, non seulement d'après les règles de l'art, mais aussi à la lumière des principes éternels du dogme et de la morale catholiques. Avec combien de raison vous établissez comme règle fondamentale qu'il y a des vérités intangibles et que les œuvres ne sont de grandes œuvres que dans la mesure où elles s'y conforment !

Le Saint-Père vous félicite vivement de consacrer votre beau talent, dans votre chaire de professeur, dans vos livres, dans les revues et dans la presse, à la défense de la vérité chrétienne, des Actes du Siège Apostolique et des grandes traditions de la nation française.

Il appelle sur vos travaux, déjà si féconds pour le bien, toutes les faveurs célestes et, comme gage de sa toute paternelle bienveillance, vous envoie la Bénédiction Apostolique.

Avec mes remercîments pour l'exemplaire que vous avez bien voulu m'offrir de votre ouvrage, je vous prie d'agréer, Monsieur le Chanoine, l'assurance de mes sentiments dévoués.

Rome, 6 Février 1911.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

III.

AD PERILLUSTREM VIRUM HENRICUM LUCIANUM BRUN, PRAESIDEM SOCIETATIS STUDIORUM QUAE IN HISTORIA ET LITTERIS VERSANTUR, OB EPISTOLAM BEATISSIMO PATRI MAXIMA CUM VENERATIONE DATAM.

Monsieur,

Il m'a été agréable de porter à la connaissance du Saint-Père les intéressantes nouvelles que vous avez bien voulu me communiquer, par votre obligeante lettre du 24 Janvier dernier, au sujet de la « Société d'Études Historiques et Littéraires » et de l'éloquente Conférence qu'y a tenue récemment le R. P. Fontaine S. I.

C'est un précieux réconfort pour le Souverain Pontife d'apprendre avec quelle obéissance filiale, quel généreux empressement on reçoit Ses directions, Ses enseignements, et avec quel zèle les vrais catholiques, et les âmes d'élite travaillent à en propager la connaissance et les bienfaits salutaires dans la société.

Le Saint-Père est heureux de féliciter votre société, qui s'honore de compter parmi ses conférenciers des Membres illustres de l'Episcopat et des Ordres Religieux, de son dévouement à l'Eglise et au Saint-Siège, et de sa fidélité à suivre ses enseignements.

Tandis qu'Elle vous remercie, Monsieur le Président, de cette nouvelle protestation de filiale soumission que vous avez eu l'heureuse pensée de Lui adresser au nom de la Société d'Etudes Historiques et Littéraires, Sa Sainteté envoie de tout cœur à vous-même, et à tous ses Membres la Bénédiction Apostolique.

Je saisis volontiers cette occasion pour vous exprimer, Monsieur le Président, mes sentiments distingués.

Rome, 12 Février 1911.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

IV.

AD STANISLAUM MEDOLAGO ALBANI, COMITEM, PRAESIDEM UNIONIS OECONOMICO-SOCIALIS PRO CATHOLICIS ITALIAE, IN NOVIS EIUSDEM UNIONIS CONSTITUTIONIBUS TRADENDIS.

Illmo Signor Conte,

Qui unito ho il piacere di rimettere alla S. V. il nuovo Statuto dell'Unione Economico-Sociale d'Italia, che il Santo Padre, Pio X, intende sostituire all'attuale. Le modificazioni ed aggiunte portatevi sono state, come Ella potrà rilevare, suggerite tutte dall'esperienza e dal progredito sviluppo delle organizzazioni sociali, ed hanno per loro unico scopo ovviare a quei difetti che la pratica ha messo in evidenza, e rendere l'Unione più atta a compiere le molteplici sue funzioni, e, con ciò stesso, a conseguire l'altissimo fine pel quale fu istituita. Questo nuovo Statuto pertanto costituisce una novella prova dell'Apostolica sollecitudine dell'Augusto Pontefice per l'azione cattolica in genere, e particolarmente per l'Unione Economico-Sociale, alla quale Egli si è oggi degnato rivolgere e consacrare le paterne sue cure: e tutte, non v'ha dubbio, quante sono le federazioni, e gl'istituti sorti numerosi in seno a questo organismo maggiore, tutti e singoli quanti sono in Italia che hanno dato il loro nome all'Unione, vorranno come tale riconoscerlo, e riceverlo con animo pieno di filiale gratitudine, con cuore di ben disciplinati militi, pronti sempre a seguire quelle direzioni che al supremo loro capo piaccia indicare per condurli a più sollecite e più ubertose conquiste. Il nuovo Statuto, come è stabilito all'articolo 12, entrerà in vigore col 1° Marzo p. v. e tra due mesi, da tale data, dovrà l'ufficio di Presidenza dell'Unione convocare l'Assemblea, perchè proceda alla nomina del nuovo Consiglio.

Ed affinchè tutto si compia con quello spirito di cristiana carità e di sociale armonia che nelle istituzioni cattoliche deve andare di pari passo col dovuto illimitato ossequio all'autorità ecclesiastica e formarne il vanto più ambito, Sua Santità imparte ben di cuore alla S. V. ed agli aderenti tutti all'Unione Economico-Sociale d'Italia l'Apostolica Benedizione, quale augurio degli opportuni aiuti della Divina Grazia.

Mi valgo intanto dell'occasione per confermarle i sensi della mia stima distinta.

Roma, 15 Febbraio 1911.

L. ✠ S. R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

CONGREGAZIONE ORDINARIA.

Il giorno 21 del mese di Marzo, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si tenne la Congregazione Ordinaria dei Sacri Riti, nella quale gli Eminentissimi e Reverendissimi Signori Cardinali appartenenti alla medesima diedero il loro voto sulle seguenti Cause:

I. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Giovanni M. Robert de la Mennais, Sacerdote Fondatore della Congregazione dei Fratelli dell'Istruzione Cristiana di Ploërmel e delle Figlie della Provvidenza di S. Brieuc.

II. Concessione ed approvazione dell'Officio proprio in onore del Beato Antonio Manzoni, *vulgo* Pellegrini.

III. Conferma dell'elezione della Beata Vergine Immacolata a Patrona della diocesi di Crookston.

IV. Revisione degli scritti nella Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Serva di Dio Luisa Borgiotti, Confondatrice dell'Istituto delle Suore di Gesù Nazareno.

V. Revisione degli scritti nella Causa di Beatificazione o Dichiarazione di Martirio dei Servi di Dio Raffaele Captier, Sacerdote Professo e Compagni, dell'Ordine dei Predicatori.

NOMINE

Con biglietto della Segreteria della S. Congregazione dei Riti, autorizzata dal S. Padre, furono nominati:

4 Luglio 1910. — Mons. Scipione Tecchi, membro della Commissione Storico-Liturgica.

— Il Rev. P. Fr. Elia Coccia, dei Carmelitani dell'antica osservanza, membro della Commissione Liturgica.

11 Febbraio 1911. — Il Rev. D. Carlo Grosso, Sostituto Cancelliere della S. C. dei Riti.

SACRA ROMANA ROTA

Il Rev. Professore D. Luigi Gamberini nominato Aiutante di studio di Mons. Giuseppe Alberti, Uditore di Rota.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Il Santo Padre, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnato di nominare:

Protonotari apostolici ad instar participantium:

24 Gennaio 1911. — Mons. Lazzaro Garnier, della diocesi di Nevers.

8 Marzo 1911. — Il Rev. Giuseppe Adamo Zuk, Vicario Generale dell'Arcivescovo di Serajevo.

11 Marzo. — Mons. Tommaso Francesco Doran, Vicario Generale della diocesi di Providenza.

15 Marzo. — Il Rev. Emilio Fleiter, Vicario Generale della diocesi di Quimper e Léon.

Prelati domestici di S. S.:

8 Marzo 1911. — Il Rev. Vincenzo Stieber, abate titolare di S. Giacomo di Heren e parroco di S. Teresa a Budapest.

14 Marzo. — Il Rev. Don Edoardo Devlin, Vicario Generale di Winona.

Missionario apostolico:

16 Marzo 1911. — Il Rev. Pietro Vernet, dell'archidiocesi di Lione.

ONORIFICENZE

Sua Santità, con biglietto e con Breve della Segreteria di Stato, si è degnata di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, con Placca:

14 Marzo 1911. — Al Sig. Comm. Adolfo Ritter von Zambaur, I. e R. Console Austro-Ungarico a Scutari.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

29 Dicembre 1910. — Al Sig. Filippo Dengel, Professore dell'Università di Innsbruck (Austria).

9 Marzo 1911. — Al Sig. Giorgio Carlo Casimiro de Boulloche, dell'archidiocesi di Parigi.

14 Marzo. — Al Sig. Giuseppe Maria Crostarosa, dottore in legge.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

11 Marzo 1911. — Al Sig. Saladin Zia, medico-chirurgo, di Scutari d'Albania.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

24 Febbraio 1911. — Al Sig. Andrea Gassner, della diocesi di Lubiana.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

La Santità di nostro Signore, con biglietto di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, si è degnata di nominare:

Camerieri segreti soprannumerari:

6 Marzo 1911. — Mons. Teodorico De Angelis, dell'archidiocesi di Benevento.

14 Marzo. — Mons.. Lazzaro Durazzo, della diocesi di Sira;

— Mons. Giovanni Marangó, della diocesi di Sira.

Cappellano segreto d'onore:

14 Marzo 1911. — Mons. Gabriele Provilenghios, della diocesi di Sira.

NECROLOGIO

Marzo 1911. — Mons. Goffredo Marschall, Vescovo titolare di Ortosia, ausiliare del Cardinale Gruscha, Arcivescovo di Vienna.

— Mons. Giovanni Antonio Forest, Vescovo di S. Antonio nel Texas.

— Mons. F. Tommaso Maria Granello dei Predicatori, Arcivescovo di Seleucia di Siria, Commissario Generale della S. Congregazione del S. Uffizio.

S. CONGREGATIO RITUUM.

PAG.

I. *Ordinis Fratrum Minorum.* - Provinciae Terrae Laboris circa occurrentiam vel concurrentiam quorundam Festorum. - *24 febr. 1911.* 135

II. *Atrebaten.* - Circa initia Epistolarum B. Pauli Apostoli, nonam Lectionem in festo S. Ioannis ante Portam Latinam. Hymnos in propria hora impeditos. Versiculum « ora pro nobis » in festo S. Elisabeth, et conclusionem quarumdam orationum. - *23 martii 1911* 136

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

I. Nominationes Episcoporum. 139

II. Nominatio Praefecti Apostolici . . . . . »

SACRA ROMANA ROTA.

I. *Fesulana.* - Iurium. - *16 februarii 1911* 140

II. *Marsorum.* - Iurium. - *24 februarii 1911*. 146

SECRETARIA STATUS.

Epistolae.

I. Ad Mariam T. Ledóckowska, Comitissam, Moderatricem Generalem Societatis a S. Petro Claver nuncupatae, ob volumina Beatissimo Patri reverenter exhibita. - *23 ianuarii 1911* 151

II. Ad R. D. Canonicum Lecigne, ob duo volumina operis quod gallice inscribitur « Du dilettantisme à l'action », beatissimo Patri in obsequium oblata. - *6 februarii 1911* 152

III. Ad perillustrem virum Henricum Lucianum Brun, Praesidem societatis Studiorum quae in historia et litteris versantur, ob Epistolam Beatissimo Patri maxima cum veneratione datam. - *12 februarii 1911* 153

IV. Ad Stanislaum Medolago Albani, Comitem, Praesidem Unionis Oeconomico-Socialis pro catholicis Italiae, in novis eiusdem unionis constitutionibus tradendis. - *15 februarii 1911.* 154

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione ordinaria* 155

II. Nomine . . . . . »

III. Sacra Romana Rota . . . . . »

IV. Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* . . . . . »

V. Maggiordomato di Sua Santità. *Nomine.* 156

VI. Necrologio . . . . . »